

Mál nr. 155/1999

**M vegna bifreiðarinnar A
og
Vátryggingafélagið X v/vöruflutningabifreiðarinnar B**

**Ágreiningur um hvort rekja megi skemmdir á A til notkunar B
þar sem bifreiðunum var ekið eftir Reykjanesbraut þann 04.08. 1998.**

Gögn.

1. Málskot móttakið 26.06. 1999.
2. Ódagsett frásögn ökumanns A.
3. Viðbótargreinargerð ökumanns A dags. 15.11. 1998.
4. Skýrslur lögreglu.
5. Yfirlitsmynd af Reykjanesbraut og nánasta umhverfi með merkingum (skýringum) málskotsaðila.
6. Afstöðuteikning ökumanns A (málskotsaðilans)
7. Framburðarskýrsla eiganda B dags. 04.08. 1999, sem tekin var hjá vátryggingafélagi bifreiðarinnar, í tilefni af málskotinu.
8. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 782/1998.

Málsatvik.

Bifreiðunum var ekið Reykjanesbraut í áttina til Keflavíkur og var B á undan A. B var að flytja hellusand úr malarnámi. Ökumaður A hugðist aka fram úr B, hann fullyrðir að þá hafi rignt yfir bifreið sína “malargrús af miklum krafti, enda vindur þvert á brautina”. Síðan er getið ráðstafana ökumannsins sem óþarft er að geta í atvikalýsingu þessari, en ökumaður B varð ekki var við meintan tjónsatburð máls þessa.

Ökumaður B lætur þess getið varðandi farminn að sandurinn hafi verið frekar grófur, svokallaður hellusandur. Hann kvað enga yfirbreiðslu hafa verið yfir farminn enda “ekki þörf á því þar sem hann hafi ekki orðið var við það að nokkuð hafi fokið af bifreiðinni.”

Ökumaður A krefst bóta vegna þeirra skemmda á bifreið A sem hann telur að hafi orðið við framúraksturinn. Hann getur þess m.a. að samkvæmt upplýsingum frá Veðurstofu Íslands voru 6 vindstig og upp í 7 vindstig þennan dag og NV-átt.

Eigandi B lætur þess efnislega getið að A sé orðin 4 ára gömul og þær bifreiðar sem hann hafi séð séu meira og minna lakkskemmdar eftir þann tíma. Hann hafnar því að skemmdir á bifreiðinni séu af völdum B. Hann getur þess að þegar lögreglan hafi haft samband við hann þegar þetta skeði, “sögðust þeir hafa skoðað bifreiðina og bónhúð var yfir skemmdunum og það eitt segir það að þetta sé ekki eftir bifreið mína.”

Lögreglan getur í frumskýrslu sinni skemmda á bifreiðinni þ.e. “sjáanlegar skellur á vélarhlíf og hægri hlið eftir steinkast en erfitt var að sjá hvort þær voru gamlar eða nýjar. Einnig var sjáanleg skemmd á framhoggvara sem að sögn” ökumannsins var ný. Fram kemur að það hafi verið “frekar hvasst” þennan dag.

Álit.

Samkvæmt 3. mgr. 73. gr. umferðarlaga nr. 50/1987, skal flytja farm þannig að eigi hafi í för með sér hættu fyrir menn eða valdi munatjóni. Þess skal m.a. gætt að eigi sé hætta á að farmur falli á akbraut eða valdi rykmekki eða svipuðum óþægindum eða umferðartruflun.

Ökumaður A telur að talsverðar lakkskemmdir hafi orðið á bifreið sinni af völdum B.

Lögreglan getur skemmda á bifreiðinni þ.e. “sjáanlegar skellur á vélarhlíf og hægri hlið eftir steinkast en erfitt var að sjá hvort þær voru gamlar eða nýjar. Einnig var sjáanleg skemmd á framhoggvara sem að sögn” ökumannsins var ný.

Fyrirliggjandi gögn gefa takmarkaðar upplýsingar um þær skemmdir sem ökumaður A telur að rekja megi til notkunar B. Þrátt fyrir það telur nefndin rétt að taka afstöðu til þess hvort nægjanlega sé upplýst að rekja megi meintan tjónsatburð máls þessa til B.

Ökumaður B hefur staðfest að hann var á vettvangi máls þessa, hann telur að enga yfirbreiðslu hafi þurft yfir farminn, hann viðurkennir að um frekar grófan sand hafi verið að ræða.

Ökumaður A hefur upplýst að 6-7 vindstig hafi verið þennan dag úr NV-átt og að “malagrús” hafi rignt yfir bifreiðina “af miklum krafti, enda vindur þvert á brautina.”

Það verður ekki látið halla á ökumanninn þó hann hafi ekki haft tal af ökumanni B, hann setti sig í samband við lögreglu þennan sama dag (þ.e. 04.08. 1998), strax eftir að hann gerði sér grein fyrir því að skemmdir urðu á bifreiðinni.

Að teknu tilliti til fyrirliggjandi gagna telur nefndin nægjanlega upplýst að sandur (umræddur farmur) hafi fokið af B í þann mund sem ökumaður A hugðist aka fram úr bifreiðinni. Líklegt má telja að skemmdir hafi orðið á A vegna þessa. Fyrirliggjandi gögn gefa, sem fyrr segir, takmarkaðar upplýsingar um þær skemmdir sem ökumaður A telur að hafi orðið á bifreiðinni. Nefndin tekur enga afstöðu til afleiðinga máls þessa fyrir ökumann A, en hún telur nægjanlega upplýst að tjónsatburð máls þessa megi rekja til notkunar B.

Með hliðsjón af framanrituðu og fyrirliggjandi gögnum er fallist á að ökumaður A eigi bótakröfu samkvæmt ábyrgðartryggingu B, en hann hefur sönnunarbyrði um þær skemmdir sem urðu við framúraksturinn.

Niðurstaða.

Fallist er á bótaskyldu. Nægjanlega er upplýst að tjónsatburð máls þessa megi rekja til notkunar B. Ökumaður A hefur sönnunarbyrði um þær skemmdir sem urðu við framúraksturinn.

Reykjavík 3. ágúst 1999

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.